

varteren bringe ham baade Hat og Stok og tilsidst blot ved en Haandbevægelse forlangte Ild til sin Cigaret. Per havde den foregaaende Nat kun vekslet nogle almindelige Talemaader med ham. Kort efter, at han første Gang havde danset med Fru Engelhardt, var han dukket op ved deres Side og havde ladet sig forestille. Siden havde han stadig iagttaget dem paa Afstand, saa Per tilsidst var bleven enig med sig selv om, at han maatte være en Medbejler.

For at komme ud af Restavrationen maatte Hr. Neergaard forbi det Bord, hvor Per og Salomon sad; og Salomon viftede nu kammeratlig med Haanden og raabte:

„Godaften, Neergaard . . . Godaften . . . Hvordan lever man?“

Hr. Neergaards Øjenbryn løftede sig som i dyb Overraskelse. Saa smilte han overbærende og besvarede Hilsenen med et skødesløst Nik uden engang at tage Cigaretten af Munden. Derimod hilste han igen med næsten overdreven Høflighed paa Per, som derved paany blev tvungen til at lette paa sig og gøre sin Reverens.

„Hvad er han egentlig for en Fyr?“ spurgte Per, da han var borte.

Salomon trak paa Skuldrene.

„Veed ikke, hvad jeg skal sige . . . Kender i Grunden kun lidt til ham. Træffer ham blot af og til i Selskabslivet. Han var engang en ganske distingveret Person. Er forøvrig juridisk Kandidat, bærer et anset Navn og har fortræffelige Forbindelser, . . . kort sagt, har haft brillante Chancer for at gøre Karriere i vore smaa Forhold. Der var nok ogsaa engang Tale om at ansætte ham i Diplomatiets . . . ved Legationen i London, tror jeg. Selve Prinsen af Wales skal